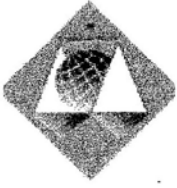

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yugoslavie

02082608

ATTESTATION BY THE PRESIDING OFFICER PURSUANT TO RULE 92 BIS(B)

I, CHUQING CHEN Presiding Officer appointed by the Registrar of the International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia on 3 July 2001 pursuant to Rule 92 bis of the Rules of Procedure and Evidence, with the assistance of a certified interpreter, certify;

that on 28 July 2001 in Police station, Sanski Most, BiH the following person appeared:

Surname, First Name(s):

Date and Place of Birth:

Identity-, or Passport No.:

Habitual Residence:

• that in the attached statement dated 7.12.1995 and certified by the undersigned on 28.07.2001 the said, _____ is identified as his (her) author;

• that _____ was provided with a version of the said statement in a language that he (she) understands;

• that _____ was informed, in a language that he (she) understands, by the Presiding Officer that if the contents of the written statement are not true to the best of his (her) knowledge and belief then he or she may be subject to proceeding for giving false testimony;

• that _____ was provided with a text of Rule 91 of the Rule of Procedure and Evidence, in a language he (she) understands;

• that _____ declared that the content of his (her) written statement are true and correct to the best of his (her) knowledge and belief.

Rule 92bis

- that no pressure was brought to bear on the witness and that he (she) voluntarily signed the attached declaration dated 28.07.01;
- that the following persons were present during the said declaration:

Thomas Ackheim, investigator
Samir Muhmedovic, interpreter

Done this 28.07.2001
At Police Station, Sanski Most

The Presiding Officer (Signature)

[Handwritten Signature]

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Ime: [REDACTED]

00916852

Nadimak/pseudonim:

Adresa:

Telefon:

Datum rođenja: [REDACTED]

Pol: ženski

Nacionalnost: Muslimanka

Vjeroispovijest: islam

Zanimanje: trenutno: domaćica
prethodno: domaćica

Jezik/jezici koje govori: bosanski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Datum(i) razgovora: 7. decembra 1995.

Razgovor(e) vodili: Maria Velikonja

Prevodilac: Martina Fryda-Kaurimsky

Jezici korišteni u toku razgovora: hrvatski, bosanski i engleski

Imena ostalih osoba prisutnih tokom razgovora:

Potpis/paraf: /potpisano/

Rule 92b/s

IZJAVA SVJEDOKA

00916853

Zovem se [REDACTED] Rođena sam [REDACTED] u Kotor Varoši. Odrasla sam u selu Dabovci i udala se u selo Vrbanjci, udaljenom od Dabovaca tri kilometra. Živjela sam u Vrbanjcima do izbijanja rata. Vrbanjci su od Kotor Varoša udaljeni sedam kilometara. Ja sam bila domaćica, [REDACTED] Imam osmogodišnju kćer i sina od šest godina. [REDACTED] godine. Završila sam osnovnu i srednju školu. Na izborima sam glasala za SDA. Nismo se bavili politikom.

U Vrbanjcima su živjeli Srbi, Hrvati i Muslimani. Vrbanjci su se sastojali od 18 zaselaka. Mi smo živjeli u glavnom selu Vrbanjci. U svim su zaseocima bile zastupljene sve tri nacionalnosti. Moja djeca nisu išla u školu zato što su u to vrijeme još bili premaleni. Imali su prijatelje svih triju nacionalnosti. [REDACTED]

Prije rata ustvari nije došlo ni do kakvih promjena u atmosferi. Svi su se normalno ponašali. Niko nije vjerovao da bi se nešto moglo dogoditi.

Otprilike mjesec dana prije izbijanja rata postavljeni su kontrolni punktovi. Bilo je srpskih, kao i hrvatskih i muslimanskih kontrolnih punktova. Srpski su se kontrolni punktovi nalazili pored kafana i škole. Nikad nisu raspravljali o tome zašto su ih postavili. Postavljanje punktova od strane Muslimana i Hrvata bila je reakcija na to što su Srbi postavili svoje punktove. Nisam prolazila kroz kontrolne punktove. Moj je muž morao kroz njih prolaziti. Vidio je kako stražari među sobom šapuću, ali nije bilo nikakvih problema. Stražari su čuvali komšiluk.

Vidjela sam kako dugačka kolona vojnih vozila prolazi glavnom cestom Teslić-Banja Luka. Teslić je od moga sela udaljen oko 25 kilometara. Ovo se događalo dvadesetak dana prije početka rata.

Nekoliko dana prije rata, na cesti pored moje kuće, vidjela sam tenkove. To je bila glavna prometnica kroz selo. To je bila cesta Banja Luka-Teslić. Tenkovi su dolazili iz Teslića. Prošli su kroz Vrbanjce, došli do džamije, zaokrenuli i otišli iz sela. Vratili su se istim putem kojim su i došli. Tenkovi su bili plavi i izgledali su kao novi tenkovi iz fabrike. Tog su dana došla tri tenka.

Nekoliko dana prije početka rata jedan je Srbin ustrijelio nekog čovjeka bez ikakvog razloga. Grupa djece je išla u školu u Kotor Varoš. Među njima je bio i Mujo Botić koji je na glavi nosio zelenu beretku. Srbi su ih zaustavili i jedan od njih je Muji naredio da skine kapu. Nakon toga, taj ga je Srbin pretukao. Čovjek je pogođen u nogu.

Moj je muž [REDACTED] i odvezao je dvadeset i osmogodišnjeg čovjeka u bolnicu. Neki je [REDACTED] vozio prema srpskom zaseoku Maslovare. Zaustavili su ga i naredili mu da izađe iz kombija i zatim ga pretukli. Srbi su pucali u kombi.

Rat je započeo 11. juna 1992. godine, na Bajram, najveći muslimanski praznik. [REDACTED] smo bili kod kuće zato što na ovaj praznik nikad nismo izlazili. Sve je izgledalo

Rule 92bis

00916854

normalno. Ujutro nas je posjetio jedan Hrvat koji se zvao Stipe. Rekao je da je Kotor Varoš blokiran i da niko ne može da izade. Rekao nam je da trebamo pokušati pobjeći. Otprilike pola sata kasnije, primijetila sam da su pred kućom komšije Muslimana koji je bio vlasnik fabrike "Kožara", parkirana tri transportera.

Sve smo ovo posmatrali iz naše kuće. Srbi su bili naoružani i na glavama su nosili crvene beretke. Nekoliko ih je ušlo u kuću, a nekoliko ostalo napolju. Moj ih je komšija spazio i sakrio se. Pronašli su njegovu ženu. Druga su dvojica Muslimana, Hasan Prlja i Nermin Hanifić, bili u njegovoj kući. Srbi su ih odvezli transporterom. Odveli su ih u policijsku stanicu u Kotor Varošu. Ostali su srpski vojnici otišli s njima u Kotor Varoš, zajedno s transporterima.

Odlučili smo da odemo u drugo selo zato što se naša kuća nalazila pored ceste. Tu su cestu koristili za transport vojnih vozila. Vidjela sam mnogo vojnih kamiona s ceradama, tenkova, transportera, protivavionskog naoružanja, vojnih ambulantskih kola, te policijskih automobila. Otišli smo u susjedno selo Hanifići, u kuću muževljeve tetke. Pridružili su nam se moja svekrva i svekar. Tu smo ostali deset dana.

Zatim je započeo napad na selo. Srbi su s ceste u Vrbanjcima tenkovima pucali na džamiju. Čula sam tenkovsku pucnjavu, a neke sam stvari i vidjela. Vidjela sam kad su Srbi zapalili džamiju. Džamija je uništena i vidjela sam dim. Čula sam da su u njoj bili zatvoreni neki ljudi, koje su pobili i zapalili. Znam da su među njima bili Rifet Alekić i Azem Smajić. Većina Srba koji su ovo radili bili su naše komšije. Među našim komšijama Srbima koji su uništili džamiju prepoznala sam sljedeće: Miloša Serdara, Velimira Sakana, Velibora Sakana i Radomira Sakana. Živjeli su u Sakanima, nedaleko od Hanića.

Krenuli smo da se sklonimo u šumu gdje sam provela deset dana. Bilo je teško zato što je padala kiša i bilo hladno. Tokom tih deset dana čuli smo pucnjavu. Pucalo se iz pušaka, mitraljeza i tenkova. Muslimani i Hrvati su pokušavali da brane to područje, ali nisu imali mnogo oružja. Raspolagali su s nekoliko pušaka. Dana 26. juna to su područje počeli nadlijetati avioni. Tog mi je dana ubijen muž.

Vidjeli smo da su se Srbi iz Sakana premjestili iz Hanića i otišli u Vrbanjce. Odlučili smo da se predamo. Putem prema Vrbanjcima, zaustavio nas je naš stari komšija Vojin Đurić, nanišanio na nas pušku i naredio nam da ga slijedimo. Naredio nam je da uđemo u njegovu kuću u Vrbanjcima. Tu su nas zaključali. Ukupno nas je, žena i djece, bilo dvadesetoro. Đurić nam je rekao da ne možemo nikud ići, dok kapetan Zoran ne kaže da možemo. Đurić je bio u vojsci. Vidjela sam kako su Srbi prisilili neke starije muškarce da uđu u kamion. Kasnije sam doznala da su ih odvezli u susjedno srpsko selo Maslovara. Tamo su proveli sedam dana nakon čega su ih pustili. Pitali smo Đurića da nas pusti zato što smo svi bili uplašeni. Došao je Zoran i naredio nam da izademo iz kuće. Morali smo se postrojiti. Zoran je rekao: "Hvala bogu što imate tu djecu, inače bismo vas pobili." Psovao je nas, naše ustaške majke i rekao nam kako nas ionako niko ne bi ni dotaknuo. Tražili smo da nas pusti da se vratimo kućama, a on je zatim naredio nekim vojnicima da nas otprate kućama. Mislim da Zoran bio došao iz Maslovara.

Rule 92bis

00916855

Pratili su nas dok smo pješačili do naših kuća. Iza i ispred nas su hodale po grupa vojnika. Vidjeli smo da su nam razorene kuće. Pitali su nas gdje su nam muževi, gdje krijemo oružje, zašto se muškarci ne predaju kad im oni neće nanijeti nikakvo zlo. Mene je do kuće pratio Goran Đurić. Vidjela sam da mi je kuća opljačkana i da su mnoge stvari polomljene. Tu sam provela jednu noć s mojom djecom, svekrvom i svekrom. Sve je bilo uništeno.

Ujutro je po mene došla moja majka. Od drugih je žena čula da sam se vratila. [REDACTED] Taj me je vojnik čekao pred kućom dok sam ja uzela neke stvari. [REDACTED]

Otišla sam s majkom u Dabovce. Tamo je situacija bila bolja zato što je narod ubrzo nakon izbijanja rata predao oružje.

Sve dok me nije nazvao, nisam znala šta se dogodilo s mojim mužem. Proveo je s nama oko sedam dana, ali ga je bilo teško skrivati. Srpski su vojnici provjeravali Dabovce svako jutro i večer. Nismo smjeli primati nikog ko nije bio iz sela. Srbi su prijetili da će ubiti svakog ko uđe bez dozvole. Ovo su mi rekli Miloš Novak, Ilija Raljić, Radinko Raljić, Slavko Raljić, Veljo Raljić, Zoran Novaković, Milivoje Mrdenović, Vojo Kušljic, Vojislav Kušljic i Željko Kušljic. To su sve bile komšije Srbi koje sam poznavala. Svi su nosili vojne maskirne uniforme i bili naoružani.

Jednoga dana tokom ovih pretresanja, vojnici su u kući pronašli mog muža. Rekli su mom bratu da nikog nije smio skrivati. Vojnik Slavko Raljić ih je obojicu odveo u selo Vrbanjci. Zatvorili su ih u kafić Muslimana Dževada Alagića. Slavko ih je tu ispitivao i tukao. Tukli su ih i drugi vojnici. Svi su bili iz Vrbanjaca i mog su muža dobro poznavali. Moj brat, [REDACTED] se vratio. Muža su mi odvezli automobilom u Maslovare. Brat mi je ispričao šta se desilo. Bio je sav krvav. Mog su muža koristili kao živi zid tokom srpskog napada na Večiće, te je tu i ubijen. Dvojica njegove braće koji su se borili protiv Srba skupljali su tijela i pronašli ga. Pokopan je u Večićima. Moj se brat još uvijek nalazi u srpskom logoru, četvrtom u kom je zatvaran.

Čuli smo da je moj brat uhapšen s još 180 muškaraca koje su Srbi zaustavili i opkolili dok su ovi pokušavali izaći iz Večića i preći u Travnik. Zatim su ih zatvorili u školu u Grabovici.

Nakon pogibije mog muža provela sam dva mjeseca u kući moje majke u Dabovici. Uslovi života su bili veoma teški. Ništa nismo mogli ni zarađivati, ni uzgajati. Nismo se mogli slobodno kretati. Morali smo odlaziti u dućane i mijenjati njemačke marke za srpski novac. Oko nas je bilo mnogo Srba koji su dolazili svakodnevno i tražili ljude. Imali su popise svih ljudi koji su živjeli u selu. Često su posjećivali kuće naših komšija. Naše su komšije Srbi često dovodili Srbe iz drugih krajeva koje nismo poznavali i koji su nam onda pljačkali kuće. Neki su od njih bili iz Srbije. Srbi su nosili oznake s bijelim orlovima i trake na glavama. Domaći su Srbi nosili maskirne ili policijske uniforme s četiri slova "S".

Srbi su tukli starije muškarce. Moj je brat zajedno s drugim muškarcima odveden u logor u Kotor Varošu koji je bio smješten u osnovnoj školi i tamo je zadržan pet dana. Rekao je kako im se tamo ustvari nije ništa desilo.

Presiding
Officer

Rule 92bis

00916855

Dana 13. augusta u Vrbanjcima je ubijen jedan srpski vojnik. Bila sam pred mojom kućom negdje oko 11:00 sati. Došli su srpski vojnici s oružjem i prisilili sve stanovnike sela Dabovci da hodaju ispred njih. Držali su nas na nišanu. Htjela sam iz kuće pokupiti svog jedno i po godišnjeg sina. Neki mi je srpski vojnik rekao kako unutra sigurno krijem nekog ustašu koji će ih pobiti. Moja se majka svadala s njima, pa su joj dopustili da uzme mog sina.

Jedan je vojnik ušao u kuću s mojom majkom da ona pokupi mog sina. Nije nam bilo dopušteno da išta ponese sa sobom, čak ni flašicu mlijeka za mog sina. Sve su nas stjerali na cestu u selu, muškarce postrojili u jednu kolonu, a žene i djecu u drugu. Počeli su pred nama tući muškarce. Udarali su ih rukama, nogama i kundacima. Svi su bili krvavi. Odveli su ih u obližnje selo Čejvani. Tamo su ih zaključali u štalu, pucali u njih i zatim zapalili štalu.

Dok su nas skupljali i odvodili iz sela, moje komšije, koje sam ranije pomenula, stajale su oko nas. Smijali su se. Ostali su mi vojnici bili nepoznati. Naše su nas komšije prisilile da uđemo u kamione i odvezli nas u pilanu. Sa mnom je u pilanu odvedeno više od 100 žena i djece. Ispred kamiona kojim su nas vozili nalazila su se samo dva vojnika.

Žene i djecu su natjerali da u jarku čekaju kamion. Čekali smo oko sat vremena dok je stigao kamion s prikolicom. Naredili su nam da se popnemo. Kad je kamion krenuo iz sela vidjeli smo kako nam gore kuće i čuli smo mitraljeze. Odveli su nas u pilanu u Kotor Varošu. Zatvorili su nas u restoran u pilani, a zatim u skladište pilane. Tamo sam bila zatvorena puna tri dana. Znala sam pilanu zato što sam tu bila na srednjoškolskoj praksi.

Petnaest minuta nakon što su nas smjestili u restoran stigao je kamion sa ženama iz Hanifića. Bili su sakupili žene i djecu iz svih okolnih sela. Kad su žene stigle, restoran je postao tijesan za sve nas. Sve su nas odveli u skladište gdje se obrađivalo drvo. Morali smo sjediti na golom betonu.

Kad je pala noć, srpski su vojnici došli po neke djevojke, navodno da donesu večeru. Vratile su se s deset štruca kruha, mlijekom u prahu i zaleđenom vodom. Kruh je bio namijenjen djeci, što nam je i rečeno. U skladištu je bilo preko 300 ljudi. Hrane nije bilo ni približno dovoljno za sve ljude. Bilo je možda petoro starijih muškaraca, a ostalo sve žene i djeca. Starce su pred svima nama maltretirali. Tjerali su ih da jedu papir i piju benzin. Nisam poznavala te vojnike. Mislim da je većina njih bila iz Kotor Varoša i Banja Luke.

Tjerali su nas da radimo razne stvari. Starije su Muslimanke i Hrvatice tjerali da klanjaju i sve nas silili da se krstimo kao Srbi. Morali smo pjevati neke srpske pjesme. Na primjer pjesmu "Sveti Sava" i pjesme koja nisam znala. Vojnici su pjevali, a mi smo morali ponavljati riječi. Nije nam bilo dopušteno da idemo u klozet, već smo to obavljali u samom skladištu. Tamo smo spavali i provodili svo vrijeme.

Uveče, oko 22:00 sata, vojnici su počeli odvoditi žene. Nosili su maskirne uniforme i policijske uniforme na kojima je pisalo "MUP". Mislim da su policajci bili iz Kotor Varoša. Tamo sam išla u školu i neke sam od onih u policijskim uniformama vidala na

Presiding
Officer

S Rule 22bis

00916857

ulicama Kotor Varoša. Sjedila sam na podu, sa sinom koji mi je spavao u krilu. Moja je kćerka spavala u krilu moje majke. Došao je neki vojnik i rekao mi da sina predam majci i podem s njim.

Vojnik je bio iz Čelinca nedaleko Banja Luke i zvao se Goran. Pitala sam ga kamo me vodi. Samo mi je rekao da ga slijedim. Nosio je pušku, nož i ručnu granatu. Odveo me u susjednu prostoriju. Pretresao me i pitao imam li novaca ili zlata. Rekla sam da nemam zato što mi nije bilo dopušteno da išta ponesem sa sobom. Nije mi vjerovao. Naredio mi je da se skinem, što sam ja odbila. Zaprijetio mi je, rekao da će pobiti i mene i djecu, uperio u mene pušku, ali ja i dalje nisam htjela da to uradim. Strgnuo mi je zatim odjeću. Prvo majicu, a zatim ostatak odjeće. Pitao me je za mog muža i ja sam mu rekla da je ubijen. Pitao me je jesam li mu bila vjerna. Rekla sam da jesam. Rekao mi je da je i on oženjen, ali da nije kod kuće, već sa mnom. Naredio mi je da ga poljubim, a ja sam odbila. Izvadio je nož i držao ga u ruci i rekao mi da će me zaklati ako ne uradim što mi naredi. Odveo me u ćošak prostorije gdje su se nalazili komadi drveta. Natjerao me da legnem na to drvo i zatim me silovao gurajući mi u vaginu penis. Dok me silovao, u ruci je držao nož. Rekao je da će me probosti ako se budem branila. Daske na kojima sam ležala bile je dugačke i ravne, namijenjene za namještaj. Sve skupa, silovalo me oko sat vremena. Vidjela sam da je ejakulirao na komade dasaka pored mene. Htio je da ga samo poljubim u usta i uradila sam to. Boljelo me je dok me je silovao. Pitao me je jesu li djeca koju je vidio moja i imam li ih još, i ja sam mu rekla da su djeca koju je vidio moji sin i kći.

Kad je završio sa silovanjem, naredio mi je da se obučem i odveo me natrag u skladište. Kad smo se vratili, vidjela sam snahu kako spava. I nju je izveo napolje. Ja sam mu te noći bila prva žrtva. I nju je silovao i ona je tad zatrudnjela. Ne znam je li Goran ikoga još izvodio napolje. U prostoriji je bilo mračno i da bi nas vidjeli koristili su upaljače i šibice.

Vojnici su izvodili žene čitave noći. Neki su od njih stalno bili unutra i pucali u zrak. Neki su u mraku po prostoriji vozili bicikle. Kad su žene vraćene, pričale su da su ih silovali. Rekla sam da su i mene silovali. Dok me je Goran silovao, čula sam kako druge djevojke plaču. Neke su silovane u istoj prostoriji gdje i ja, neke u kancelarijama koje su se nalazile tačno iznad skladišta, neke u policijskim automobilima, a neke su odvodili u hotel u Kotor Varošu. Mlade su djevojke krvarile i na njima se vidjelo da su bile silovane. Sljedeće su mi žene rekle da su bile silovane:

Dževahira Lihović iz Dabovaca,
Razija Lihović iz Dabovaca,
Zlatija Lihović, stara 15 godina, iz Dabovaca,
Senija Vatrač iz Hanifića;
Kata Šipura iz Vrbanjaca.

U pilani sam vidjela mnogo vojnika i nekoliko policajaca. Prve se noći u našoj prostoriji nalazilo dvadesetak muškaraca. Nekoliko njih su bili policajci. Vojnici su bili nepoznati. Neki su bili iz Kotor Varoša, iz banjalučke regije. Činilo se da su se međusobno veoma dobro poznavali. Sve što se dogodilo u Kotor Varošu organizovano je u Banjoj Luci.

Policajci iz Kotor Varoša su takođe izvodili žene.

00916859

Automobili parkirani ispred skladišta su bili policijski. Vidjela sam ih kad su me izveli iz skladišta. Kad me je Goran vodio u drugu prostoriju primijetila sam da su pred skladištem parkirani automobili. Prilikom mog prvog dolaska u pilanu, kao i na odlasku, na cesti sam vidjela parkirane civilne automobile. Policijske sam automobile vidjela samo kad me je Goran vodio u drugu prostoriju. Policijski su automobili bili plavo-bijeli.

Činilo mi se da su krici ostalih žena i djevojaka koje sam čula dopirali iz prostorija na spratu.

Sljedećeg je jutro došao neki drugi vojnik da me izvede, ali ga je zaustavio član Crvenog krsta. Popisali su nas. To su bile dvije žene koje nam nisu rekle zašto žele znati naša imena. Mislim da je to bio srpski Crveni krst, a te su dvije žene bile iz Kotor Varoša. Rekle su nam kako moraju znati koliko hrane da nam obezbijede. Majka mi je bila veoma loše. Srbi su pitali ko bi htio da ode. Pola žena je ustalo, uključujući i mene. Ušle smo u autobus.

Bila su dva potpuno puna autobusa. U još jedan autobus mogle su stati žene koje su ostale iza nas. Autobus je prošao pored Kotor Varoša, Banja Luke i Skender Vakufa, nakon čega smo pitale kamo idemo. Vozač je rekao da idemo u Travnik. Vozač je bio srpski vojnik starije dobi.

Po dolasku u Skender Vakuf, vojnici su pretresli autobus tražeći muškarce. Psovali su nas. Odvezli su nas na Vlašić, posljednju tačku koju su držali Srbi. U Travnik smo otišli pješice.

U Travniku su nas smjestili u neku školu. Ostali smo tamo 15 dana. Moj je otac pomogao mojoj porodici i meni da odemo odatle. Napustila sam Travnik sa svoje dvoje djece, majkom, snahom i sestrom.

Ranije sam dala izjavu članovima Komisije ekperata.

Presiding
Officer

Rule 92bis

00916859

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na hrvatskom jeziku i sadrži sve što sam rekla, po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dala dobrovoljno i svjesna sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvana da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: [REDACTED]

Datum: 7. decembra 1995.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Martina Fryda-Kaurimsky, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa hrvatskog jezika na engleski jezik, kao i sa engleskog na hrvatski jezik.
- 2) [REDACTED] mi je dala do znanja da govori i razumije hrvatski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela sa engleskog na hrvatski jezik u prisustvu [REDACTED] koja je, po svemu sudeći, čula i razumjela prijevod ove izjave.
- 4) [REDACTED] je potvrdila da su, po njenom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela što je potvrdila svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

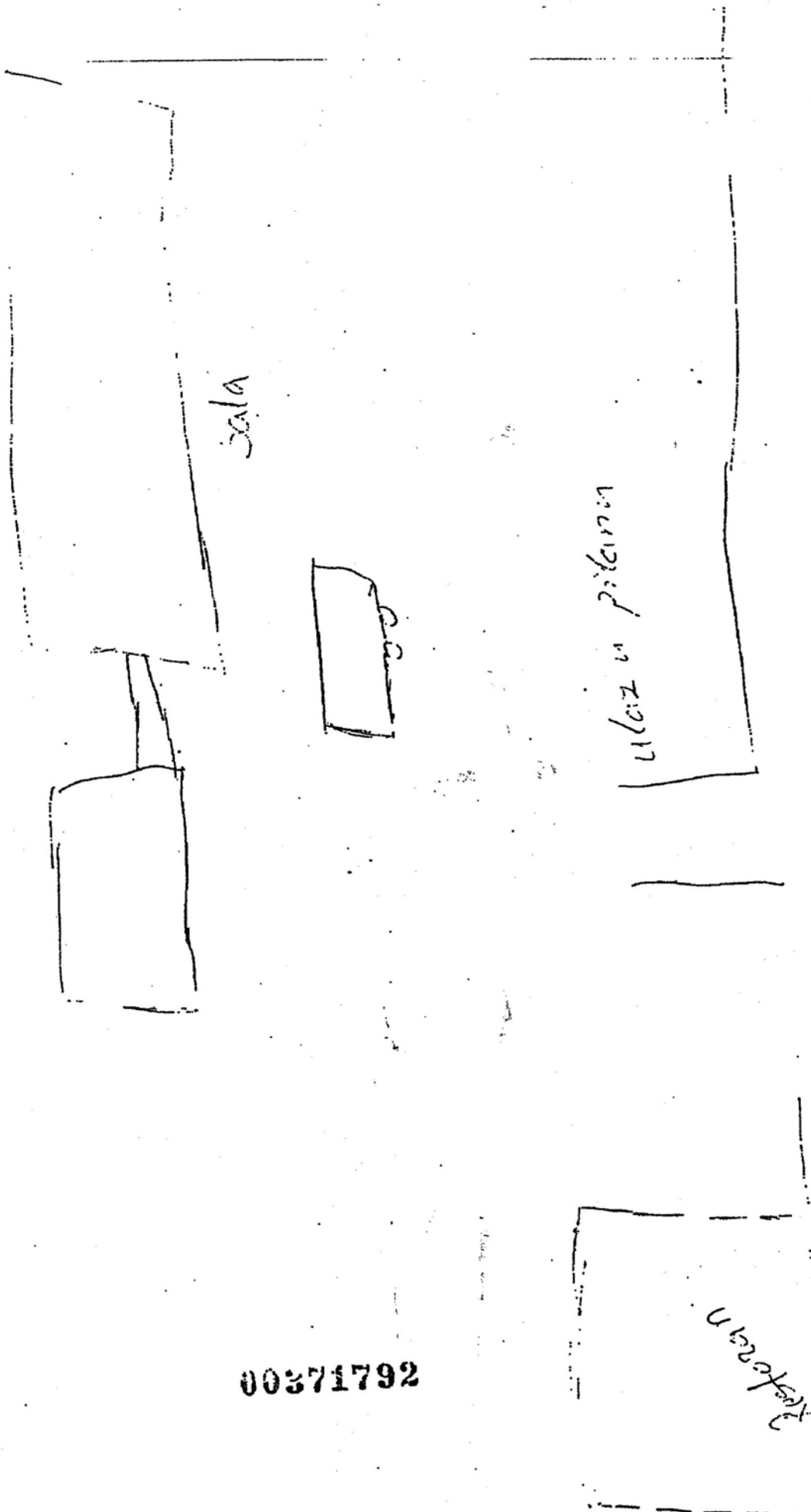
Datum: 7. decembra 1995.

Potpis: /potpisano/

Rule 92bis

7.12.1995.

00371792

nesta

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yugoslavie

**DEKLARACIJA OSOBE KOJA JE DALA PISMENU IZJAVU
U SKLADU S PRAVILOM 92 BIS**

Prijevod

Ja,

Prezime, ime: _____

Datum i mjesto rođenja: _____

Identifikacioni broj ili broj pasoša: _____

ovime potvrđujem, u prisustvu predsjedavajućeg službenika

CHUIQING CHEN

da je sadržaj pismene izjave (izjava) koju sam dao (-la) dana

7. 12. 1995

i koja je priložena ovoj deklaraciji, po mom najboljem znanju i uvjerenju, istinit i tačan.

Dana: 28. 07. 2001

U: PU, Sanski Most, BiH

potpis davaoca deklaracije

CHUIQING CHEN

potpis predsjedavajućeg službenika

Rule 92bis